

Jakob B. Bjarnason, Síðu

“Vorboðinn”

Blað U.m.f. Vorboðinn
III. ár. 5. tbl. 26. maí 1918

3. Aug
Fjötþessi.

Vorlotinn 3. Aug 5 töl.

26. Maí.

Spá var skinnandi heidun og
Lofskinnaríttun á morgun —
morgun — sínu af þessum
allra gudslegustu kunnar —
morgunum he á landi þegar
nátturvan brosin í sínu þegar stó
dýr. Fyrst hafði nú þannar
veruð sölvört þoka um morgunin
— en andavalur örufa blef
hafði hafði það með að eyða
þenni, á ^{þannum} ~~þessum~~ tundu, svo
hvergi gat að lita þinn minsta
bláding eftir af þenni, þegar
fram á daginn kom, spá var
engun líkora en gördin þessi
gleipt þana.

Spá var í bygjun engja stölar.
Þeir menn voru að bla, ~~þessi~~
í myrinni þeirir nedan.
Tinnid á Halla þennan morgun.
Þeir af þeim voru þanna —
— menn — en á þriðji dinnu
— máðum. ~~Þeir voru stóli~~ spá
var andsed á þeim, að þeim máðum
vera þarid lengja eftir morgun —
verdi þennan morgun, þessi

þeir voru þannig að bryna nokkum
oft, og slara með augum full
af þríur vantingum þeim að
þennum. "Hér þykir mat-
urinn ekki alla að komna tíma
-lega þennan morgun," mælti
Finnur annar kaupmaðurinn
og studdist fram á örfú og leit
þeim að þennum. "Erud þú
ekki orðinn svangur þiltar?
-ég er orðinn sanni lega kollum."
"Ója þann þennur skollur sanni
muna," sagði Þórnur kaup-
maður, og skrepti á brjóst.
"Það verður ein vist þar að
kalla í okkur bráðum," sagði
Hlengi Vinnu maður. "Ég vanti
þess" svaraði Finnur kaupmaður
lof spilli nóranda. "Það alls
ekki að verða sér lega mital
þekja í dag," mælti Hlengi Vinnu
maður. Hann vildi leida talið að
öðrum. "Ónei," svaraði Þórnur
kaupmaður. "Það er ekki þvi að
þeilsa. Ekki vari gott að þurfa
að þerjast um á tímum í dag,
-er vid meginum ein þvösu
þessi þvösu þad er þvösu."

"Ja þad segi ég sattu" mælti
Finnur "ég þvösu aldrei verid
þvösuvi á þvösu minni. ~~þvösu~~
þvösu er ég sattu, þvösu þvösu tíma
skotti vor þvösu. og þvösu var
þvösu þvösu þvösu sattu."
"A þvösu þvösu þvösu leidinn leidinn"
mælti Hlengi Vinnu maður.
"Leidinn leidinn: að þvösu Finnur
kaupmaður uppeftir þvösu. "Ja þad
veit þvösu þvösu. Þvösu þvösu
ekki, að þvösu þvösu. ~~þvösu~~
leidist ekki, að lata emangara
eig á þvösu. ~~þvösu~~ þvösu
ekki þvösu þvösu til að tala
við, ~~þvösu~~ ^{í margum daga} ~~þvösu~~ ~~þvösu~~ ~~þvösu~~
þvösu þvösu er, og svo á þvösu.
"En taladur þvösu ekki við þvösu-
þvösu, þvösu þvösu þvösu til þvösu
á daginn? Spurdi Þórnur kaup-
maður, og gott glötti. "Við þvösu-
þvösu, þvösu þvösu með þvösu,
mælti Finnur. "Ónei ég þvösu
þvösu mér ekki til í þvösu. ég
~~þvösu~~ ~~þvösu~~ ~~þvösu~~ ~~þvösu~~ ~~þvösu~~
-er þvösu óþvösu of þvösu. Ekki veit
þvösu þvösu þvösu þvösu verid við
þvösu þvösu Finnur við - er

hann var alid eins og smid nod
i hund, þegar hann kom til
miss eftir það." "Gæja þú kemur
er mi alid heldur þur á mannum
blessadur," mælti Helgi Finnum
madur. "En þú hefur þó geta
talað við þeim aðalma, þanna
Lizur langa dóttur hans, þann
rakadi lengi vel á eftir þeim, og
það er ansi lagleg og þjörung
stelpa," sagði þjórdur.

"Ója við spjöllundum mi cedi
margt saman - en svo þó
það all i hundana sama
daginn," svorði mælti Finnum
og þjörungur er vana Tobakstólin.

~~En þú hefur kom þú~~

"Gæ þú hefur eitthvað mikið
gerst þessum dag," sagði þjórdur.

"Þú þegar mi i nokkru daga
hefur langa sett upp musta
þjörunglingur og svip, þegar
þinn hefur sed þig."

"Ja það hefur mi svo sem
verid ástada til þess," mælti
Finnur. "Blessadur segdur at þú
hvar gerdist þessum dag," sagði
þjórdur. "Gæ i öllum lifandi

þannum gerdu það," mælti
Helgi. "O Eg veit svo sem ekki,
hvort eg á að segja ykkur frá
því, - en það verid þá að
þessa yfir því," sagði Finnum.
"Gæ það er mi svo sem ekki
svona sjálfsagt," sögdu þeir.

"Ja Gæja eg held mér sé
þá sama, þó eg segi ykkur
frá því," sagði Finnum og
þjörungur og spilti drömmum.

miðrandur. "Það er mi við
þessum vilka sidan, að þjörungur
þjörungur i spilið." mælti Finnum.

"Það var i langardaginn var - og
mi svo sem langardaginn, eda
hvad? "Gæ" "Það er langardaginn"
svorðu þeir. - "Gæ eg held það

lika. Eg var þá einmitt að
ala íla hirsavelli. Ljón lang
var aðad vör að komu út að taka
svona um hæljarbilid - og þarði
þinn mér þá venjulegast kappid
um leið, og svona ykkur að
segja, þá var eg þarinn að kafa
mjög mikla áruygn að af að
tala við þann, og þessa vita
af þinni nálegt mér, því

mér leisti fremur vel á stilkunum.
Hinn bað var í enjohritum
Kjól, þennan dag, sem fell
svo vel að líkamnum, að
hinn gndislegi vöxtur þenna
korn svo vel í ljós. Allar
líneyfingar þennar voru
umhverfa mjúkar. Of hafði
mér fundist hinn þögur
- en þó aldrei eins þögur
og þennan morgun. Eg
fann, að eg var að ~~þá~~ að
- kemningu af himni svo
- höllur ást.

Hinn bað mér góðan daginn
þegar hinn kom til mín.
Þannar gerði hinn það afmlega,
- en mér þanðt hinn gerna
það eitthvað svo inni leza
þennan morgun. Hinn
setti á þuppu, og bað mér
að sitja á aðra velti við
hlidina á þenni. Eg lét hana
ekki þurfa að segja mér það
líkur, en eg settist hjá þenni,
þó eg væri kláff þennan.
"Eg kom með kaffi yðar," sagði
hinn - Hinn þéradi mig afmlega

Hinn telti mér flór rökks með
flöskur sem kaffi flöskur var í.
"Þóttu þyrr," sagði eg. "En hvernig
veðrið er gndislegt í dag," mælti
hinn, - "Já það má síu segja,"
sagði eg, og saup á flöskunni.
"Þessing finst mér tímið
verda eydi lezt, þegar þú ert
smíðað öll þessi þögur gróur og
blóm af því," mælti hinn.
"Eða finst yður það ekki?"
"Já það verður það óneitanlega"
svaraði eg. "En þó þeim lífa
því mér, sem ber af öllum
öðrum lífum." "Hver er ^{þú þyrr} þú?"
spurdi og leit á mig. "Okin er
mín ekki langt frá," sagði eg.
"Blessaðin segid þér mér þvar
hinn er, ^{þú} mig langur svo
mítid til að sjá hana." "Þér
þafid séð hana," sagði eg. "Það
erud þér." "Eg." "Já sannarlega
erud þér þegarstu þósin," mælti
eg. Hinn leit undan, en eg
sá að roða slo á þann langa
þennan, sem að mér snéri.
"Hafid þér verið í Reykjavík?"
sagði hinn eftir litla stund.

"Já það hefi ég verið," held ég einn
Evaradi ég. "Þótti yður ekki
áskentilegt að vera þar?" spurdi
hinn. — "Svona með sprettum,
melli ég." En til lengdar leiddi
mér að vera þar. "Leidist yður
þar? — mi er ég þessa, þar eru
þó margar fallegar þórir."

"Engin þó sem þú ert á við
yður," sagði ég. "Á við mig?
Já og meira en það. Þér hefið
þá ekki tekið vel eftir þeim.
— En ég er þessa á því að yður
skuli leidast að vera í Reykjavíki.
Þar hefur mér aldrei leidst,
og þar er ég viss um að mér
gæti aldrei leidst." "Alski það."
melli ég. Það þér verid þar lengi?

"Já, í þriðju vötnum," sagði hann,
"mér finnst Reykjavík regluleg
paradis. — og þar hefi ég líka
lífað, æðustu stundir lífs míns."
"Enmitt það," sagði ég. "Já það
segi ég samt, að þar fannst mér
áskentilegt að vera. Ég get
ekki hugað mér meirismun
á nokkru. — en á lífinu í
Reykjavíki. — og sveitalífinu."

O! það eru svo myndislega
þeirir herrar í Reykjavíki, —
sem ekki sjálf í sveitinni.
Sinn þér því, að þegar ég
á þótt á gangi á götum
í Reykjavíki, þá þekkti ég
oflást hvort það var sveitafólk
eða fólk alid upp í Reykjavíki.

"Nú þverni þáru þér að
að greina það?" spurdi ég.

"O það var ein hægr skandis"
sagði hann. "Ég þekkti það
auðvilad á gangu lazinnu."

Það fólk sem alid hefur
upp í Reykjavíki, gengur
svo myndislega þent og falleg
það vaggar ekki og elagar
alla vegar ínt á hlidarnar,
eins og flest sveita fólk
gerir. — Þannar er margt af
fólki sem allad er í sveit-
en búið að vera í Reykjavíki
lengi, þarid að ganga fallega."

"Þessa" sagði ég. "Svo þér alid,
að það sé mest vand í það fólk,
sem þann að ganga eftir Reykja-
líftu," mér fannst þeim samast
að segja, gera lítið í sveitafólkinu.

og vera þá alin upp í sveit,
" Nei það voru ekki minnir,
mælti þinn, " en ég álit það
þyrtu skýid til samrar vel-
-megunar, fyrir hvern og einn
ad ~~þessum~~ lora ad vera og
þign leza - því það eru mörg
denni sem benda til þess,
ad það fólk sem kanna
lita dælitid á sér vera, kemst
þvad best áfram í heiminum
" Lvo þer kullid það," sagdi
ég, - " en eitthvíð skaltid atkva
segir þetta! " Þu yfri gylling
er í þann og veru, sem augna
lil og þanytt glys og þleþking.
" það getur vel verið," mælti
þinn, - " en ein gylling kveður
miklu ein sem stendur í
heiminum - þinn er þeinlinn
stjarna - " " Þeinlinis blöðunga.
greip ég fram í fyrir þinni.
" Blöðunga! þu er ein sama
þu þer kullid þann það," mælti
þinn, - " en fyrir þeirri, Blöð-
-augu verður mörgum á ad
~~þessum~~ ^{þessum} og ég geti best þriad
þvi, ad þer vernd einn með þvi

marki brendur. það er heldur
ekker ólíklegt ad þer vilji
lita þessum vel til, þegar þer
erud staddir í fjölsnumi,
- er ekki svo? - " Þu þvadann,
- man er minn til þess
arna, - því ef manur vill ekki
þyggast með, er manur álitinn
óþeppur í manlegu þilagi.
" Þu datt mér ekki í þu,
ad þer myndu ad þyggast
minna skodni," mælti þinn,
og slo saman höndum
" en sleppum ein þessu tali
- þer atkva ad þann ad kaka
yður þinnur," beitti þinn,
og leit á mig, " það er komid
svo mikid skugg á yður, sem
þer yður svo illa! " Þu erud
yður það, " Þu það þer yður
öku leza illa! " - " Þu kaka
líklega á þessum, " Þu þessum
grid þer það, - " því á ég ad
þera það? spurdi ég, " Þu
þer vernd þá, - þinn kveðandi
og leit andann, " Þu þvad,
endur tók ég, " Lvo mikid
þallegri," sagdi þinn svo last

ad ég tapast heyrði. "þá verð
ég viss að gera það," mælti
ég. — En alltaf ég ekki að löna
yðum skeggkviðinn þá eftir —
mér sýnist þess háfs þó —
nokkurn skeggkviðinn á efri
— vörminni, sem mælti gjörman
þessa — og hann óþrjúðar yðum
eins og skeggid mig!

Ég hefi mi alltaf verið haldur
Stridinn — og það kom mér
líka á Maldum bláka að þessu
simu; ~~þá~~ en mér kom
það ekki í hug, að þinn ~~mann~~
mundi reiddast, þó ég segði
þetta; því ég hafði svo oft
áður sagt svipad við adnar
skulkinn, og þar ekki reiddast
mér. En það varu mi einmitt
þessi orð, sem fóru meðallan
þunniðskap okkar í mund-
— ana, þú til allra bólvannar,
þurfti ég að aera þeim áttis
mér. — Þinn stóð upp.

"Ég þakka þurftisina," mælti
þinn, "en slíkan ~~clona~~ sem
yðum hefi ég aldrei ~~þetta~~ og
vara, að þú ég kynnist aldrei ~~þetta~~

eins." "Þess fyrirgefud þessi
ég eittkvad mödga yðum —
Ég alladi að segja meira; en
þinn greip fram í þess
mér. "Fyrirgefud," sagði þinn
og setti upp þess lífningu ~~svip~~
— "nei þakki! slíka svirindingu
get ég ekki fyrirgefud — aldrei að
eilífu" og með það ~~þetta~~ þinn
sneri sér frá mér og hljótt
þinn. Ég stóð upp: Tótt
orpid — og fórad slá í gild og erji,
og bólvadi mér dælt ~~þetta~~ þess
þannetta fljótþessina þann
dag. Þetta í þessu var kallað
í þá þinnan frá þessum.

"Þú þá, þú! það er verið að kalla
þetta okkar, að þanna að bóva"
sagði þinn. "Það var líka mid
til þess." "Við skulum þú
þara strax," mælti þess þinn
— mædur. Þess þess vinur
offurinn, og geygja áleidis
til þessins. "En þú all
eftir að segja okkum, þvad
þess þessum og þess þess í
melli ~~þess~~ þessu dag!" mælti
þess þess, "það er ein

Ekki lengi sagt þú því," sagði
Finnur - "Vid skiptinum minn
er örögnum ordum á - En þess
ég er þessinn að segja gletur
meiri partin af því sem gerð
ist markuert þessum dag.
Þá er best ég segi gletur
það allt, eins og það getur,
á leidinni þeim. Þessa vottun
eftir að ~~Lange~~ Sigurður hafði
yfingefid mig, kom húsbóndinn
ítt á Völlum til minn
og svipurinn sem á honum
var þessum þann kom til minn
- aldrei á efi minni þess ég
sæð annan eins svip. Þann
var eynu lítari en á þundi,
sem er að þíra sig rindir,
að ráðast á annan. Fyrst
var þann lengi að skálma
þessandi í kringum mig, og
þetta þannar í minnana, og vella
þeimur víð, og gjöla gylmum
áitundan sér á mig, eins og
þess eru litlu gedalegar - ég
held held að gylmumnar í
þessumun ein ekki ógeda-
legri. ~~Loks þess að leidd~~

Með þess að gruna, þess
Sigurður lang döllur þann ~~þess~~ ^{minni þessa} þess
þessum. Þess okkur þess
þess í milli. Þess aldrei
þess ég sé þann evona þessum.
Þess þann þannar þess oft
þess þessum í vandanoti. Loks
þess mér að leidd þess þess
þann í kringum mig, og
áreddi að ávarpa þann.
"Það er þessileg slaja þess",
sagði ég. "Þessileg slaja".
þann þess þess þess ítt
sér og leidd illi leidd til minn
min leidd, ég held ~~þess~~ ^{þess} þess þess
þess en vandanoti. "Ekki þess"
sagði ég. "Ónei." - þann ~~þess~~ ^{þess þess}
til minn. Þess var að þessum
"Þú ert annars þess þessum".
"Nei ég held að þess þess
að þess, að vera þess." sagði ég
ertnislega. "Nei þess er þess
þess að þess, þess þess
þess að leidd minna. Þess þess
þess á eftir þess." þann átti
min þessum þess fram mig, og
þessum loppumun í minnana.
"Þess þess getað þess á eftir

mies þingad til." sagði eg.

"Hinnu þad; en Sigurlaus
dóttir min kom áðan þeim
med þar þrettir, en þinn
þakadi ekki eitt þrip þara
eftir þer þedari á þrá."

"Þvers vegna? spundi eg.

"Þvers vegna? þreytti þann
áðan þer." "elli þer æi ekki

þunnugt um þad. Þorlindur
sagði en þu þer þad þad til
sin ill þitrisordum." "Þinn er

þu sin þyrsta stúlka, en þer
stíkt um mig sagði eg." Og þinn
þerur ekki sagt þetta en ástadlausur,
sagði þann." Og þu þinn æi þyrsta

stúlkun, en þerur þvartad
undan þvi. þu þer þad ekki

þinn málstadi minnum þra minum
þjónormidi - Og eg alla en rad þessa

þer þad, en þafa ekki stikun
ósid um þönd undan þu æt á

minum þinnu. Og með þad þau
þann þeim. - En eg alla þu

en þidja gþkun þillar minni" ^{sagði þinn}
~~þetta~~ ^{sagði þinn} ekki minnum þra þessu."

"O þessadun verdu þu málvera þvartad
um þad" ^{sagði þinn} þer. "þad veri ~~þetta~~
þu þess ekki, en málvera gþti ekki
þaga þu þessu þitilunni."

Ur lífi náttúrunnar.

Alt er kynt og hljótt. Loftið fullt af heilmanni, hressandi angan. Svá langt sem augað eygði, breiddi skógvinnu síg og fléttadi, skriðgras, skuggasalt laus þak, yfir hófum, manna þar voru há vaðsin hundrat ávargömul greini þú með svunum séfum. En á milli þeirra áx hne þátt grasid og alls konar marglit blóm. Þar voru badi hljórn og sólfjar

Níðri í gileinu drundi fossin sínu gamla, há líflega róm mikla söng, amarsvar ekkint, sem þarf vor morgun kyrdina. nema þvakt fuglanna í loftinu, þeir bódudu þannu vorsins með sínum yndala þlið. Þó svo þú fossinum sleig þáttu og gerdi loftið í kringum þann vaka fullt, svo þú á gífur bakkanum voru alt af dögguot. Þó svo þú myndi að þessa vatna burt, var þá ávængurslaust, alls vökrad. Þú þú fossinum þá ^{af þess} fundum þannu vinn þvakt, svo greinar þjáma voru ^{af þess} alls á þú, þátt loqn var milli þjá -

Þar greinar, sem slittu þann yfir fossinn, byggdu sig
áð svæinnar. Þegar morgun andvaranum, svo eftir greina
endarnir dyfust í fonyðuna. Þegar áir fell fram af fyrst
hengi fluginu, þristi hún sér út á hanna veggjum,
og um leit var hún búin að fí mig og nýjine kröftum,
og skiptist af nýju fram af vassa stelli. Þannig

Þannig stóplist hún stál af stál, niður bratta fjalls
hlidinn og drög síður í jafnleitu. Eftir því sem bratti fjalli
hlidarinnar minnkaði eftir því minnkaði fallhradinn og í jafn
slittu rennur hún áfram leiklega. Þá var líkast því að hún
hefti af leit sig, á hampörnum upp í kletta og fjáfrumum
þó þann hún með miklum þunga er ekki sagdi neime hvort
stóra sí smáa. Eftir eyrunum þann hún hæg og hátt by
og gnaudað við grösuga írbatkana og ruddi við og við
hnaus úr vegi sjánum, sem hún þótti síða helst líf lang
þann yfir sig. Hún þeytti ekki annað um að haka þóllinn
ofur leit, á öldurnar, sem vaxtar landinn voru í her-
fylkingi vaxtarmagnsins og þarfa honum á undan svo

hræpa þann, og þanga honum. Þó kletta stúla, sem stótu
upp ív stráumum og höfðu rétt á vaxt honum,
langstu lög, með því að kljufa öldu fylkingarnar.

Þú var stráum hnausinn hrifinn af stráum mátt-
þrumum, og það var ekki svo auðvelt að laus þá þann þung
ofur. — Hvat ofti annað reyndi þann að spasa við
þjágrinnar á þjádrumba, sem hálfi slótu fram af
bakþanum niður í vatni. En ill áreimla var árangur
laus. Stráumum sigrad og þarfa hnausnum með
þann meiri þruga og flutti þann út, miðjan álinn,
eins og þann vildi þessa sín á honum fyrir tilraunir
þann lífað slappa. Þundum þar svo við, að stráum
urinn þeytti baki hnausnum og líka þeim, er rétt þeft
honum hjálpar hönd, þetta greininni. Þó hvað svo
sem það var og þar það of fluga áfram, og þarfa með þá
á lokum úti í regin þafi. Þá var engin hjálpar þann
lingur. Þannig gekk það á þó ári í marga manns alda
aldaf þvat við sama sagad, endur lét sig sama sagad.

Þú mörög er hafsi áin, inni með öfrygðandi elju að störu fyrir-
fyrir taki. Það var í því fölgid að breyta sving minni sít og gæta
leik völl sinn sletvari. Þú samant hafsi þú barist
við einn ein manna kletta drang, sem stóð úti í miðjum
straumnum. Lífid hafsi leikið ^{ham} hart, en mi var ^{ham} farinn
að setta sig við lífgerð sín og var orðinn, í lígidur, og kaldgeysja
og bauf strauinum byrgin. Hvað eftir ánni af gerdu öldurnar
áris á þann, og sköttu sér eygi af honum, en allaf var þann
jafn kaldur og íslogur, til þinnu ga laus fyrir öllu, sem gerðist
þungum þann; þann til á eins kuldur og haddis hlötur af þinnu
marg-ítrökdu tilraun um þeirra líf að vella þorum í yduna
Öldurnar reiddust á meira og meira, eftir því, sem þann til
ofar. Þar hertu sig slengdu sér en fastara af honum í þeirri von af
sigra - en allt var á rangurs laust. Þann spegladist sig í vasmum
og storkað þeim á allar lundir. Þú reindur þar af komast þú frá
þessum, ósigrandi, spottandi óvinnu, en þegar þar gætu það ekki, þú
höfu þar niðja af lögu, og enddust af honum í ofboðari, svo
engin mind mynd, hvarki ljót ne fallet, það mindast í þeim.

(Trh)

Þú böndum

Dagur var að kveldi þonum. Þonum ^{skugg}
er voru að sveipa dalinn. En af því að voru
vor hornid, þá er voru þeir ekki eins og þegar
sem þeir hefðu verið af um skom degid.
Þunum vorum voru farinn að grænka, jafnvel
fíflar og sóleyar voru að byrja að skjöta upp
þokkum. Fíflid og þunum voru! Þunum
var blá djúpur og þar. Þunum söku sama ský
voru á þonum, fíflid þunum aða.
Fíflid var að þonum þeim frá verkum unum
á þonum. Þú þyelt á þri þu á ælimum þri að
þú þafsi veridur raka samann skit á þunum,
og að snala þen á milli. Fíflid þar inni þaðsþofu, og
(svo þar þu að) þar að þarða og svo þar að þetta
en þú þabbaði út á þun, þú aðli sem þú að
vaka þifir vellimum. Þú þu þon að þungardinum
og settist þar. Þú þar að þera samann, þunur
og vatur, var og þunur. Þú þann þegar, að miklu

Í mörg ár
þygar tæki
leiki völlu
við einn
straumna
af setta
og bætt
áris á ham
þá þá kaldi
kungum þá
marg-ítr
Öldurnar
oftar þar
sigra en al
ay storkaði þ
þinum, ósig
höfu þar
og minni

- all-munur var á sumri og var í samanturði
hust og vetr. En allt hafði vetrinn sger síð mat
áætiss og þú varu mórðarhosum og sþjörnumar.
Ónatánlega voru þang skenti deg, mórðar hosum
þessi síðandi gosrost, er breytti sger á hverri
sekúntu. En sþjörnumar eru hneittir, er fá
þóna sínu frá sólu, ansog atlingar þónu
og mikilónema, fá vald sítt frá þeim.
Síðan sýnist þugur minn áingangum sþ-
görmur, þessi þrosfögru augu augur skina
á þóðukum vetrar-höldum. En þugsumin
óskirðist. Það var sem þoka vefðist um þuga
minn-selki onjúk, sem gáðavefjar sláða. Augu
sálar mínar sággðust aftur. Ýmsar draum-þjónir
líða fyrir augu sálar minnar. Jég var sþfráður.
Mig drýgndi að jég svífi á sþgi, sem annar
sþfur. Þófluga þarst jég áfram á sþþinu.
Jég fann andraram þeika um þimar mínar
þyru framam mig, sá jég afar smkin smíð
svífa á fram. Mjér fannst þá vera morgun

Þólon var að þóna upp sáingd á þurðu
Morgunþokan var að seisast upp í sundur og
svífa þurðu. Þjalla þindarnir á þónu, þónu fram
þerer af þur af óðrum. Þþokan var að þurru
úr dólum. Þónu samam gaggðust þeir fram-
þóna þéttir, svo granar þlúðarnar. Þó skogar þéttir,
svo remsþéttir, skogi mánar þórar og þugar blá
vötn. Og þarna sá jég aftir afar sþrum alkingardi
með atal þjörnum, fullum af sþndum og sþvnu
þar voru atal gosþrumar úr marmara. Þar
voru þá og þeirvagnsinn alþin þýe og á þeim unu
íns gómsat alþin. Þinnvinnu voffi sger utan-
um sþjastofnana, en smíð í þessari dýð sþðu
indislegar þraf þallir úr kristalli-Þfindra-
land. En á þessu líti þeyði jég ógar þegar þu-
dunur, sem skíða fjelli og voknari unndið.
Þá jég þá að nokrar þindur voru að þlfrá þfir
þungardinn. Jég sþókka þatur, sigaði þundinn
á þar. Síðan fór jég að þuga um drauminn
af svona veri um þorfa á aðrum smíðum

Þráð þeg skildi leggja ei' onig, þil þess að þinna
að þil að þomas þungad-þessa þór þeg að
þuyse um að onjer þessi verid seyt að þufu
þvoldur þardar nadi ek þi suman vid nokkurs
annars þnattar þufudvolf og ednig að þragu
vinsula meum þemssins þrefu reynid að þipa
þessa gatu, og ekki getað þundid meinar þkur
þil að nokku þinni verdi þagt að þomas þ milli
þessa þnattanna. Þvada þikinnli voru þil
þess að þeg, omentodur og ekki vera en i medal
þag þrundur, gati nadi þessa gatu. (þinginn)
þó þan þeg var sáð þil þess að salmin var
i þaundum.

þan þin þinginn

Það seg skildi legga á mig, til þess að finna
að til að komast þangað. En þá hóf seg að
hrysa um að einhver hefði verið seyst að gúfu-
volfur gæddar náði ekki saman við nokkurs
annars smáttar gúfuvolf. og einnig að fragu
vinsinda minna hemsins, þessu reynt að leisa
þessa gátu, og ekki getað fundið neinar ákvar-
til, að nokkuð sími verði hægt að komast milli
þessa smáttanna. Þrúða líkioneli voru til
þess að seg, ómentodur og ekki annara en í meðal-
læggrændur, gæti það þessa gátu. (Þingum!)
þó fanseg svo sátt til þess að salmin var
í báðum.

En þingum!